

Crònica

La immigració a Espanya: ciutadania i participació

Del 10 al 13 de novembre de 2004 es va celebrar a Girona el IV Congrés sobre la Immigració a Espanya, amb la participació de més de sis-cents experts de tot l'Estat.

La immigració és un dels temes de més actualitat a casa nostra. Si bé és un fenomen associat a la història de la humanitat, recentment s'ha desempolsat i ha aparegut en escena com un element generador de debat a nivell polític i a nivell ciutadà.

Una de les moltes iniciatives existents al nostre país per estudiar la immigració és el Congrés sobre la Immigració, que en la seva quarta edició es consolida com un referent entre el món universitari. Enguany aquest esdeveniment s'ha celebrat a Girona i ha aconseguit reunir, a més dels investigadors i investigadores de la Universitat, moltes altres persones vinculades, des de l'associacionisme i la tasca professional diària, a la immigració.

Es van presentar més de 130 comunicacions, pòsters, taules rodones, tallers i molts altres actes paral·lels. I sobretot es van formar moltes xarxes de coneixement i intercanvi que serviran per

establir relacions entre estudiosos i agents socials.

Es van analitzar i debatre temes com l'«Associacionisme i el desenvolupament comunitari», «Gènere i immigració», «Economia de l'emigració i mercat de treball», «Marc jurídic i polítiques en el marc de la immigració», «Migracions i salut», «Transformacions culturals i identitats», «Infància, joventut i immigració», «La construcció social de la immigració»... emmarcats tots ells en els grans dos subtítols del congrés: Ciutadania i Participació. Aquests dos elements van estar presents al llarg dels quatre dies que va durar la trobada i van cohesionar moltes de les aportacions dels congressistes, demostrant que la participació de totes les persones que viuen i conviuen en un mateix territori, des de la perspectiva de ciutadania amb igualtat de drets i deures, és possiblement l'únic camí per a una societat plural, lliure i feliç.

Núria Terés i Bonet

Montserrat Vayreda entre versos i imatges

Des del dijous 21 d'octubre fins al dissabte 13 de novembre, l'exposició «Montserrat Vayreda, camins de vida i poesia», emplaçada a la sala d'exposicions del Consell Comarcal de l'Alt Empordà, va mostrar al públic, a través de 10 plafons amb versos d'ella i amb fotografies de la seva vida, els eixos principals de l'obra poètica de Montserrat Vayreda.

Sempre tenint en compte per endavant que la voluntat màxima de l'àrea de Cultura del Consell Comarcal de l'Alt Empordà pretén no només organitzar el servei d'Ensenyament a l'Alt Empordà, sinó també respondre a les necessitats culturals de la comarca, durant la tardor de 2004, quan encara es commemorava el 80è aniversari de Montserrat Vayreda, Maria Teresa Genís, tècnica de Cultura del Consell Comarcal de l'Alt Empordà, i la filòloga

Anna M. Velaz, que va coordinar els Actes d'homenatge a Montserrat Vayreda, des del mes de març van anar creant una exposició amb deu plafons, cadascun dels quals mostrava ben didàcticament, a través de textos d'ella i amb fotografies cedides també per ella mateixa, un aspecte concret de la vida de Montserrat Vayreda i de la seva trajectòria literària. Havent-hi pensat partint d'un gran coneixement de la biografia de la poeta altempordanesa,

nascuda a Lladó el 1924 i ciutadana de Figueres gairebé sempre, les dues autores d'aquesta exposició confeïren deu plafons amb un tema concret cadascun:

- 1) Presentació;
- 2) Autoretrat;
- 3) Apartat biogràfic,
- 4) El País (L'Empordà);
- 5) Les arrels, la nissaga;
- 6) Una veu poètica essencial;
- 7) El patrimoni, els Pobles;
- 8) El Vol del pensament;
- 9) Guardons i reconeixements; i
- 10) Els camins del record (les amistats).

Els panells d'aquesta exposició «Montserrat Vayreda, camins de la vida i poesia», escrits amb lletra blanca sobre fons vermell rogent, contenen no pas explicacions sumàries en tercera persona, sinó alguns fragments literals escollits d'entre les principals obres poètiques vayredianes, a més de fotografies extretes d'obres diverses o cedides per la mateixa Montserrat Vayreda o per algunes de les seves amistats. Si tenim en compte les característiques d'aquests deu panells, de mida ben considerable, queda clar que cada visitant, sempre dins els marges d'un contingut molt ben delimitat, va endur-se de la sala d'exposicions del Consell Comarcal de l'Alt Em-

pordà una lliçó prou diferent sobre el periple vital de Montserrat Vayreda, el seu cercle d'amistats i l'obra poètica que llegirà a la posteritat; perquè, és clar, cada espectador devia interpretar de manera diferent, amb matisos distints, la bonica unió d'imatges fotogràfiques i de versos ben travats, que, al capdavant, tothom llegeix una mica a la seva manera, segons les experiències i les lectures que més l'han marcat en la vida.

Daniel Ferrer

El Fòrum Social per l'Educació, un debat obert

L'interès pel Fòrum Social per l'Educació a les comarques gironines es va despertar per la possibilitat de fer un autèntic debat social sobre l'educació amb la participació de molts sectors i àmbits. De no fer un debat només intraescolar, sinó obert a tota la societat. Això és el que el feia i el fa interessant i innovador, i el que va determinar que diverses persones i col·lectius s'hi hagin vinculat.

Des del mes de febrer d'aquest any, que en vam fer la seva presentació pública a les nostres comarques, s'ha anat creant una dinàmica de participació i debat de persones de diversos àmbits, en

un entramat d'accions i espais per posar de manifest les inquietuds i propostes de la nostra societat envers l'educació. Des del Fòrum estem constatant el gran interès que desperten les qüestions rela-

Els mercaders del temple

Fa una trentena d'anys, a les pàgines de *Presència* vam denunciar el fet que el capítol de la catedral de Girona privés d'accedir al claustre als qui no paguessin l'entrada al Tresor de la Seu. El claustre, dèiem, forma part del temple i per això demanàvem que fos obert sense restriccions a tothom. Pobres de nosaltres, érem uns ingenus, uns veritables albat. No sols no ens en van fer cap cas, sinó que al capdavant han acordat que s'havia de tancar la catedral sencera i que, per entrar-hi, caldria pagar tres euros, cinc-centes pessetes d'abans. Un temple que ens havien dit que era de tots i que fa poc hem restaurat entre tots -amb diner públic i aportacions privades- ara resulta que només serà dels qui paguin l'entrada.

La Seu, òbviament, restarà oberta als fidels durant la celebració del culte, a primera hora del matí, però als gironins ens privaran del dret i del plaer d'anar-hi a qualsevol hora, com havíem fet tota la vida, no necessàriament per oir missa, sinó per gaudir dels infinits atractius del monument: entrar per una porta i sortir per l'altra, passejar lentament per la immensitat de la nau, donar la volta a la girola, repassar els secrets de les capelles, escoltar el so de l'orgue i de les campanes, asseure's a contemplar la grandària de la volta i els canvis de llum i de color dels vitralls...

Posats a convertir tota la catedral en un museu de pagament, caldrà esperar que la dignitat del recinte estigui d'acord amb el preu de l'entrada: que els visitants puguin veure els retaules degudament il·luminats, que no se'ls escamotegin peces essencials del fons, com el gran baldaquí que es guarda en un armari, que se'ls permeti admirar la nau més ampla del món sense l'ofensiu embalum de l'orgue...

Però ja que la catedral, abans que un museu, és la casa d'oració dels cristians, caldria també preguntar-se si la decisió presa es correspon amb l'esperit de l'Evangeli que l'Església ha de testimoniar davant del món. És sabut que en el *Nou Testament* s'explica quatre vegades un episodi molt explícit sobre la relació entre el temple i els diners.

Narcís-Jordi Aragó